CHARLIE

TIMOTHY ROBERT SULLIVAN

Ursul Yogi purta afişul pe sfera bombată a pîntecului.

— N-o să-l mai vadă nimeni, remarcă o trecătoare, privind chipul copilului.

Inima răpitorului se zbătu precum aripile unui colibri. Afişul cuprindea două fotografii ale unui băieţaş, Paul Simpson, laolaltă cu anunţul unei recompense de o sută de mii de dolari celui care ar fi furnizat informaţii capabile să conducă la găsirea lui. Însă înstăriţii părinţi ai lui Paul Simpson nu aveau să aibă mai mult noroc decît părinţii celorlalţi cinci copii răpiţi; omul nu o făcuse pentru bani.

Aruncă o căutătură rapidă femeii şi răsuflă uşurat, înţelegînd că nu i se adresa lui. Pur şi simplu, giganticul Yogi postat în faţa magazinului de jucării îi atrăsese pe moment atenţia. Femeia se topi apoi în masa mişcătoare a cumpărătorilor, clătinîndu-şi şoldurile într-un anume mod pe care răpitorul l-ar fi considerat de-a dreptul excitant în alte împrejurări. Probabil clasase deja dispariţia lui Paul în registrul nenumăratelor întîmplări cumplite ale oraşului.

Numai el i-ar fi putut spune că de această dată era… altfel.

Revăzu în minte răpirea micului Paul… a celorlalţi copii… felul cum se zbătuseră, cum obosiseră… cum apoi… Altceva nu prea îşi mai aducea aminte. Dumnezeule, cît de mult simţea nevoia unei băuturi!

Îşi şterse sudoarea de pe faţă, uitînd de firele ţepoase ale bărbii ce-i zgîriau mîna, şi se strădui să se concentreze. Un spasm de durere îi străbătu creierii, un fir subţire de salivă i se scurse din colţul gurii. Parcă pentru a culmina totul, hainele îi erau jegoase, iar el mirosea aidoma unui ţap. Problema existenţei unei posibilităţi de a-şi termina rolul se punea cu seriozitate.

Scuturîndu-şi capul, se îndepărtă de magazinul de jucării.

Hohotele de rîs şi posterele viu colorate îi alungară gîndurile negre; pe o duzină de televizoare, un comic se agita neobosit.

Imagine banală, şi totuşi ea îl impresionă pe răpitor. Se opri să asculte scheciurile. Poantele păreau adecvate, materialul în ordine, dar ceva îl deranja. Cu cît privea mai insistent, cu atît era mai tulburat. Se simţea în pielea unui cîine ţinut în lesă, zbătîndu-se amarnic să scape din strînsoarea unor mîini puternice.

Dar acesta nu era stăpînul său!

Capul începu să-l doară iarăşi. Se răsuci pe călcîie şi o luă din loc. De ce-l afectase oare atît de profund vederea comicului? Nu reuşi să descopere motivul, iar durerea îl chinuia prea tare pentru a-i hrăni dorinţa, să lămurească chestiunea.

Trecu pe lîngă o florărie, pe lîngă un magazin cu articole vestimentare şi se opri în faţa unei săli de jocuri mecanice. Aici avea să încerce iarăşi; mulţi părinţi îşi lăsau copiii în astfel de locuri în tovărăşia puţin nimerită a unui pumn de monede, cu iluzia unei relative siguranţe.

Comoditatea lor îl înfuria pe răpitor. În fiecare zi, o mulţime de adulţi îşi puneau în pericol copiii. Dacă ei nu i-ar fi oferit ocazia să le fure prichindeii, poate că ar fi fost eliberat… ori poate ucis, să nu mai spună nimănui altuia ceea ce ştia.

Dar, în definitiv, ce ştia?

„Divertismente", citi cu voce tare reclama. „Jocuri video, Jocuri electronice."

Sala era slab iluminată, semiobscuritatea accentuînd feericul desenelor mişcătoare. Clinchete, pocnete, ţiuituri, tot tacîmul efectelor sonore, îi izbiră dureros timpanele. Se afla într-o stare jalnică. Simpla parcurgere a parcului îl epuizase. Tremura, simţea că se sufocă, genunchii îi erau de cauciuc, capul îi bubuia în spasme de tortură. Mesele sărace servite în fugă nu ajută pe nimeni. Oricum, prea puţin îi păsa acum de sănătate. Nu mai nutrea altă dorinţă decît să-şi isprăvească o dată treaba. Iar dacă avea să tragă de-a binelea cortina la sfîrşit, mă rog, măcar s-ar fi vorbit totuşi de-un

final.

Dacă nu era omorît, poliţia punea mîna pe el. Şi totul ar continua cu un proces, încheiat într-o închisoare, ori poate într-un ospiciu… sau poate chiar cu o execuţie.

Nu mai avea nici o şansă pentru a duce în continuare o viaţă normală. Cerule, nu-şi mai amintea nici cum îl cheamă!

Era conştient că nu trebuie să se gîndească la viitor. Nu realiza altceva decît să ceară singur dureri de cap. De altminteri, era obligat să meargă înainte, ca poliţiştii să nu-l înhaţe înainte de a găsi şi ultimii doi pui de om.

Pescuind din buzunar o fisă, activă un joc Misslle Command. Nu fu în stare să salveze Pămîntul; o lumină strălucitoare scăldă ecranul, marcînd holocaustul.

— Nu întîrzii mult, scumpo, înregistră mecanic în vreme ce privea absent peisajul devastat. Dacă te necăjeşte careva, spune-i domnului de la ghişeu. Şi, cu poşeta legănîndu-i-se, femeia se grăbi afară.

Fetiţa rămase singură, pierdută în zgomotul sălii, cu ochii mari deschişi spre adulţii şi adolescenţii ce o dominau jur-împrejur. Nu avea mai mult de şapte-opt ani, părul îi era şaten, iar ochii verzi. Purta un tricou subţire care proclama: „Îmbrăţişează-mă". Strîngînd monedele, îşi muşcă buza de jos şi studie şirurile de automate. Cîteva erau libere şi curînd se instală la unul cu Invadatori. O cutie goală de lemn o ajută să ajungă la comenzi.

Moneda scoase un clinchet căzînd în fantă, iar răpitorul nu întîrzie să se aşeze în spatele copilului. Se uită ca din întîmplare la stînga şi la dreapta, parcă nedecis asupra unui joc. Nimeni nu-i acorda atenţie.

Îşi pipăi pe sub hanorac pistolul tranchilizant şi se întoarse spre fetiţă. Ridică încetişor palma să-i astupe gura, dar ea deja nu mai dobora atacatorii extratereştri. Îi fixa imaginea reflectată în sticla fumurie a ecranului.

— Atacator de copii ce eşti! ţipă, răsucindu-se să-l privească în

ochi. Pervers!

Vocea subţire îi muşcă în creier ca fălcile unui aligator. Îşi astupă urechile cu palmele, atrăgînd privirile celor din jur.

— Hei, tu de colo, interveni şi bărbatul de la casă, atinge tu copilul şi-o să-ţi văd mutra după gratii!

— Eu… Abia mai reuşea să vorbească, cu gîtul uscat şi muşchii încordaţi,… am crezut că-i fata mea.

— Nu e adevărat! afirmă fetiţa plină de sfidare. Ai vrut să mă loveşti! Mămica mi-a zis să mă feresc de tine!

— Ai face mai bine s-o ştergi, adăugă funcţionarul.

Răpitorul bătu în retragere. Păşi ţeapăn pe lîngă ghivecele cu ferigi şi băncile de lemn, traversînd sala către cealaltă ieşire. Faţa îi ardea, iar pulsaţiile din creier se accentuaseră. Se rugă cerului ca tipul să nu cheme care cumva poliţia.

O dată ajuns afară, fu recunoscător să respire departe de zgomotul jocurilor. Era dărîmat; numai adrenalina îl menţinea încă pe picioare. Soarele puternic al amiezii îl făcea să lăcrimeze, iar lacrimile i se pierdeau în transpiraţie, pătîndu-i hainele.

Observă un parcometru cu un F înscris pe el şi se întrebă unde lăsase blestemata aceea de dubă.

Dacă era să se gîndească, parcase parcă la un C. Localiză maşina şi porni spre ea. În vreme ce se strecura printre două automobile, înainte îi răsări un puşti cu un yo-yo.

Răpitorul privi roată. Maşinile din preajmă erau goale. În parcare nu mişca nimeni. Filozofă:

— La urma urmei, dracul nu-i atît de negru.

— Mm? ridică băiatul ochii. Aruncă yo-yo-ul în aer şi îl prinse cu măiestrie. Bărbatul avu timp să remarce gravată pe el emblema lui Superman.

— Îmi caut copiii, reluă el. Cred că sînt pe aici pe undeva.

Băieţaşul păru nefericit.

— N-am văzut pe nimeni.

— Ei, atunci trebuie să fie în furgonetă, decise răpitorul, simţind

că nu era nevoie să se folosească încă de tranchilizant. Ştii, au o groază de jucării înăuntru.

— Adevăraaat? Uitîndu-se în sus cu ochii mijiţi din pricina soarelui, puştiul aducea cu o maimuţică pistruiată.

— Hai să-i vezi şi tu. Sînt chiar acilea.

După o scurtă ezitare, băiatul o luă la fugă în urma lui.

Microbuzul cel roşu strălucea intens în soare. Apropiindu-se de el, răpitorul se simţi teribil de vinovat să mai fure încă un copil. Dar avea oare de ales? Nu era altceva decît un instrument, o unealtă… şi nu făcuse niciodată rău vreunuia dintre copii.

— Iată-ne ajunşi, amice! exclamă el, descuind uşile din spate. Cum ai zis că te cheamă?

— Jimmy, răspunse puştiul. Unde sînt copiii?

— Înăuntru, Jimmy. Răpitorul deschise larg uşile dubei. Uite-i.

Şase prichindei şedeau pe banchete în întuneric, cîte trei pe fiecare parte. Între ei se agita un omuleţ, îşi umfla obrajii, îşi lăsa falca să atîrne precum Popeye. Pe alocuri era transparent, pe ici pe colo licărea şi uneori dungi luminoase grupate în zigzaguri colorate îi deformau trupul.

— **Cît e ceasul?** lansă cu o voce caraghioasă personajul.

Răpitorul scoase de sub haină pistolul tranchilizant şi trase un foc. Trupul mititel al lui Jimmy înţepeni, iar ţipătul îi fu înecat de răspunsul răguşit al comicului la propria lui întrebare:

— **E timpul pentru Hocus-Pocus!**

Aruncînd pistolul în interiorul dubei, bărbatul acoperi cu o mînă gura băieţelului. Jimmy se zbătu moale, fu luat pe sus şi dus de asemenea înăuntru. Răpitorul se aplecă peste el în spaţiul strîmt şi întunecat, pînă ce băieţelul se linişti şi rămase nemişcat.

Nici unul din copii nu dădea semne să fi observat acţiunea, nici felul în care, mai tîrziu, bărbatul îl aşeză pe Jimmy alături de o fetiţă de culoare.

Omul sări afară, trînti uşile şi ocolind furgonetă se urcă în scaunul şoferului. Porni motorul şi aerul condiţionat, apoi aşteptă să

se risipească aerul greu şi înăbuşitor din cabină.

În clipa în care se pregătea să intre în marşarier, o maşină a poliţiei îşi făcu apariţia în parking. Aruncă instinctiv piciorul pe frînă şi se ghemui pe scaunul de-alături, implorînd cerul ca omul de la ghişeu să nu-l fi raportat. În oglinda retrovizoare îl văzu pe poliţist oprind în faţa sălii de jocuri şi intrînd. Reluă mişcarea întreruptă, înscriindu-se după aceea pe drumul naţional numărul unu. Volanul era alunecos în mîinile sale transpirate.

— Ia foiţă de ţigară, mormolocule.

Răpitorul îşi întoarse privirile spre clovnul aşezat pe locul din dreapta sa, acum prezent sub o înfăţişare tulbure a lui Bozo Măscăriciul.

— Tu… Memoria îi reveni brusc. Comicul îl obliga să ia copiii. Perdeaua uitării fusese cît pe ce să se dea la o parte în bazar, giganticul urs de pluş, raionul cu televizoare… dar efortul la care se supusese concentrîndu-se îi deşteptase durerea de cap. Tu…

— …eşti raza mea de soare, cîntă nazal personalul, galben – aurie la culoare, Tu singur m-ai îndrumat, de pe drum, copii mulţi eu să abat…

— Nu-i deloc nostim.

— Fiecare e critic în felul sau.

— Spune-mi pentru ce o faci.

— Dar deja cunoşti prea multe! Mda, cred că ai stringentă nevoie de o nouă reciclare într-ale uitării.

— Nu, te rog, am să…

— Ce anume, cap pătrat? Promiţi să fii băiat cuminte d-aci înainte, ori trebuie să te expediez înapoi în Disneyland?

— Dacă o faci, cine va şofa?

Bărbatul putea zări peisajul, derulîndu-se cu rapiditate, direct prin corpul nefocalizat al clovnului.

— Nu eşti material.

— Desigur că nu, momîie. Sînt Bozo Măscăriciul şi nu Edwin Newman. Dar să n-ai emoţii, scumpule, vei rămîne în scaunul

şoferului. Ceva de tipul unui pilot automat.

— Nu ar fi periculos?

Comicul chicoti precum Curly, eroul celor Trei Ciraci, iar trupul i se rotunji, împodobindu-se în vîrf cu o căpăţînă nebărbierită şi gălăgioasă.

— No, te-ai descurca chiar mai bine!

— Te rog, izbucni în suspine răpitorul. Sînt sfîrşit, opreşte-te.

— Mă rog, atunci hai! exclamă comicul, metamorfozîndu-se în Jack Benny.

— De ce o faci? Ce vrei de la mine? reuşi să îngaime răpitorul.

— Ah, Rochester, unde mi-e vioara? întrebă Benny mîngîindu-şi uşurel obrazul. Ştii, nici eu nu am altă cale de urmat. Nu e cîtuşi de puţin plăcut să te văd bîlbîindu-te în halul ăsta. Însă trebuie să fiu prevăzător.

Frustrat, răpitorul manevră volanul să evite un Datsun vijelios. Conducătorul acestuia claxonă ca şi cum el ar fi fost în culpă.

— Bravo, îl lăudă bufonul, pare-se că bătrînul Maxwell încă ştie s-o strunească. Da' să ştii, tot cred că ai conduce mai bine de n-ai avea atîtea pe cap.

„Nu trebuie să-l las", se îmbărbătă răpitorul. „Ştiu că îmi pot aminti totul, începînd cu numele. Am nevoie de puţin timp doar." Însă imaginea tremurătoare, imperfectă, a lui Jack Benny îl scruta gînditoare.

— Sînt cu adevărat convins că nu ţi-ar strica oleacă de odihnă, răpitorule. Vezi tu, mîine-i o zi mare pentru tine.

— Cineva te controlează, aruncă bărbatul. Cineva te controlează, aşa cum tu mă controlezi pe mine. Cine?

— Am un secret. Personajul îşi potrivi papionul, într-o desăvîrşită imitaţie a lui Garry Moore. Încearcă să ghiceşti cine trage sforile!

— Nu poate fi de pe Pămînt… tehnologia-i mult prea avansată. Extratereştri?

— Mork din Ork? întrebă Robin Williams cu un rînjet

batjocoritor. John Q din spaţiul cosmic? îi zîmbi de astă dată faţa lătăreaţă a lui Jonathan Winters.

— De ce nu? Probabil aţi interceptat emisiunile noastre de televiziune şi…

— Ntţ, replică Maxwell Smart. Ai crede oare că-s benzi video luate din Sri Lanka?

— Deci eşti manipulat de extratereştri.

— S-o crezi tu!

— Atunci înseamnă că vii din viitor.

— Cît e ceasul, nătăfleţule? îl întrerupse Buffalo Bob.

— Ce? Nu, te rog…

— **E timpul pentru Hocus-Pocus!**

Jerbe de scîntei. Puncte negre. Întunecare.

Ca beat mort, răpitorul urcă anevoie treptele, agăţîndu-se de balustradă. Se străduia să ajungă la cel de-al treilea etaj, unde se găsea apartamentul închiriat pe o săptămînă. Nu avea nevoie de altceva decît de un loc unde să se prăbuşească noaptea, unde să fie lăsat în pace de toţi şi toate.

Ce făcea însă oare ziua? Îşi părăsise slujba ca să îndeplinească aici o misiune specială, aşa-i? Îi era imposibil să se gîndească la aceste lucruri, totuşi. Mult prea obosit.

Descuie uşa şi intră într-o cameră mică, dar stilată. Porni instalaţia de aer condiţionai, plasată în cadrul unicei ferestre.

— Plaja, şopti cu glas răguşit. Plaja din Miami. Lăsă hanoracul să cadă pe podea.

Umbre lungi brăzdau nisipurile de jos. În peticele de lumină dintre ele cîteva fete se prăjeau încă sub razele soarelui tîrziu de după-amiază, luînd viaţa în uşor, înainte de a se pregăti să-şi cîştige pîinea de fiece noapte, în restaurante sau hoteluri, ori pe străzi. Curînd micile pete de căldură aveau să se piardă în întuneric.

Răpitorul se deplasă spre micul frigider din colţ şi îşi scoase o bere rece, golind-o din două lungi înghiţituri. Apoi se trînti îmbrăcat pe o saltea plină de gomoloaţe. Nu că ar fi nădăjduit să

doarmă după cît de obosit era. Cînd visa, îl chinuiau deseori coşmaruri despre copii mişcîndu-se spasmodic precum zombii filmelor lui George Romero.

Murmură numele „George Romero", întrebîndu-se dacă constituia sau nu o cheie pentru trecutul sau. Se gîndi, dar nimic nu răzbătu la suprafaţă. Oricum, oboseala nu-i permitea să se concentreze corespunzător. Simţea că trăise într-o tensiune de neîndurat, deşi nu reuşea să-şi amintească ce anume o provocase.

Era stors, uscat ca o sticlă veche de Coca-Cola. Ce făcuse ca să se simtă acum atît de putred?

Închise ochii culorilor asfinţitului, căzînd într-un vis agitat, în care copii cu priviri sticloase mărşăluiau spre fălcile uriaşe, rînjite, însîngerate ale unui clovn hidos.

Se deşteptă în întuneric. Întreg corpul îl durea iar cearşafurile erau ude în ciuda ventilaţiei. Tremura ca un şoarece nou-născut.

Se ridică în capul oaselor şi îşi masă îndelung tîmplele, înainte de a se servi cu o altă bere. Vru să deschidă televizorul Sony de pe raftul aflat deasupra frigiderului, însă ceva îl determină să se răzgîndească. Televizorul însemna necazuri pentru el; avea să asculte mai degrabă radioul.

O muzică melodioasa de saxofon inundă odaia. Se duse în baie, scoţîndu-şi hainele şi păşi sub duş. Apa rece îl trezi şi îl calmă totodată. La capătul cîtorva minute durerea nu-i mai părea atît de groaznică. Opri jetul de apă şi se şterse, fricţionîndu-se cu putere. Îşi acoperi apoi faţa cu cremă de ras şi începu să îndepărteze firele crescute ale unei bărbi de cîteva zile.

Muzica încetă, înlocuită fiind de ţăcănitul telexurilor. Radiojurnalul. Continuînd să se bărbierească, răpitorul se simţit tot mai deprimat ascultînd înşiruirea de rău augur a problemelor economice, a tulburărilor sociale, culminînd cu eşecul dezastruos al Conferinţei de la Oslo.

Ştirile locale nu erau mai vesele, un raport jalnic despre droguri, spargeri, crime. După care ceva îl determină să lase jos maşina de

ras. Înainte de a fi terminat.

„Poliţia crede că a descoperit identitatea autorului răpirilor de copii din sudul Floridei, în această ultimă săptămînă. O tentativă de răpire a eşuat ieri după-amiază la bazarul North Miami Woodlake, însă un al doilea copil a dispărut în parcarea din aceeaşi zonă. Joe Ciano, responsabilul sălii de jocuri mecanice din bazar, a fost în stare să dea o descriere detaliată a presupusului răufăcător, descriere corespunzînd cu cea a unei persoane dispărute. Chris Reilly, angajat în cadrul Programului statului Florida de protecţie a speciilor primejduite şi-a abandonat lunea trecută slujba de la Parcul Naţional Everglades, fără a oferi vreo explicaţie. Reilly a dispărut cu o furgonetă roşie model Dodge 1973 şi nu a mai dat nici un semn de viată de atunci."

— Chris Reilly, silabisi bărbatul, fixîndu-şi imaginea în oglindă. Chris Reilly…

„Reilly, reluă cu volubilitate speaker-ul, are treizeci şi cinci de ani, părul negru, ochi întunecaţi şi poartă mustaţă, înalt de un metru şaptezeci şi cinci, cîntăreşte nouăzeci de kilograme. Suspectul e înarmat cu un pistol cu tranchilizante, încărcat cu ace cu procaină, un drog utilizat pentru a potoli animalele sălbatice, în vederea studiilor ştiinţifice. Aparenţele arată că îşi adoarme tinerele victime înainte de a le răpi. Autorităţile presupun că Reilly suferă de un şoc nervos, pricinuit de un divorţ survenit la începutul anului.

Daca observaţi un bărbat conducînd o furgonetă roşie, marca Dodge, cu numărul de înmatriculare SHM-393 vă rugăm raportaţi primului post de poliţie.

Consiliul municipal din Hallendale a votat astăzi…"

Da, totul era adevărat… mai puţin motivul. Janet îl părăsise în februarie, dar se obişnuise cu singurătatea. Luni, plecase cu o canoe să caute un pui de aligator pentru marcaj. După drogare, ar fi trebuit să-i prindă o bandă de aluminiu în vîrful botului ca Departamentul să-i poată urmări migraţia de-a lungul timpului.

Nu-şi mai găsise crocodilul. În schimb, imaginea

tridimensională apăruse brusc în aer, deasupra ambarcaţiei, rîzînd pe înfundate precum Marele Gildersleeve. Apariţia era ştearsă şi tulbure, însă vocea limpede. Şi chiar dacă Gildersleeve dispărea şi apărea cu intermitenţă, fantoma influenţase în mod obscur creierul lui Reilly.

Din acea clipă, ori de cîte ori dorea să-l facă să adoarmă, exclama doar **„E timpul pentru Hocus-Pocus!”.**

— Comicul, rosti Chris. El îl mînuia să caute copiii. De fiecare dată cînd Reilly încerca să-şi amintească de ce răpea – ori atunci cînd nu punea suficient suflet – capul începea să-i plesnească ca izbit cu o minge de baseball. Iar comicul îl putea face să uite…

Cîţi copii luase? Întîi şi-ntîi fetiţa blondă din Flamingo. Apoi Thomas, băieţelul negru. Şi apoi Susie. Chris numără şapte în total.

Clovnul voia opt. Patru de fiecare sex. Mai avea de găsit încă unul. O fetiţă. Sfinte Dumnezeule, ce plănuia oare arătarea din duba de jos?

— Trebuie să anunţ poliţia. În baie se găseau haine curate. Comicul îi permisese să le cumpere laolaltă cu alte lucruri necesare, după ce ridicase toţi banii de la bancă. Trase pe el o pereche nouă de jeanşi şi o cămaşa albastră de lucru. Telefon nu exista în cameră, ceea ce-l obliga să folosească telefonul public din parcare. Îşi încheia ultimul nasture al cămăşii cînd un vîrf de diamant i se înfipse în creier, veninul muşcăturii paralizîndu-l pe moment.

— Te grăbeşti afară, mormolocule?

Don Rickles îi barase drumul către uşă.

— Eşti tîmpit, sau maică-ta e cea care te-a îmbrăcat în halul ăsta? Chris se împletici spre el. Durerea îi acoperise ochii cu o ceaţă sîngerie. Genunchii i se înmuiară şi, ca să nu se prăbuşească, se sprijini de o servantă.

— Copiii, articula cu greutate, luptîndu-se să-şi recapete răsuflarea.

— Fii cuminte, piciule, îl preveni Kay Kayser cu arătătorul, iarăşi o s-o luăm de la-nceput!

— Nu! ţipă Chris. Nu te las să-i iei! Clătinîndu-se, înaintă din nou spre uşă, trecînd de-astă dată direct prin imagine. Părul de pe braţe i se ridică. Smuci clanţa, durerea cîntîndu-i în craniu mai ceva ca un miliard de greieri. Se agăţă de balustradă şi începu să coboare treptele. Picioarele îi erau de cauciuc, dar reuşi cumva să se menţină pe ele.

Atinse palierul etajului doi. Mai departe pe jumătate se tîrî, pe urmă se regăsi în parking. Pulsaţiile se rafinaseră, ucigătoare în agonia lor. Refuză să li se supună. Puterea îi stătea în identitate. Era Chris Reilly, o fiinţă omenească cumsecade, şi nu avea de gînd să abandoneze copiii comicului.

„Nu te apropia de dubă" îşi spuse. „Caută spaţiile deschise. Lui nu-i place să se arate în public. Poate astfel o să reuşeşti."

Zări cabina străvezie a telefonului, punct luminos în întunericul orei matinale. Apoi se pomeni cu o mînă încleştată pe receptor, cu cealaltă scormonind în blugi după o fisă.

„Nu", gemu. „O, Dumnezeule nu." Buzunarele erau goale; pantaloni nou schimbaţi. Se lasă moale pe tăblia metalică aflată sub aparat, ascultînd tonul de ocupat în vreme ce scăpa microreceptorul. Acesta îi lovi gamba şi rămase să se legene la cîteva degete de pămînt.

— Foarte frumos. Minunat. Cu un păr roşcat, privindu-l din spatele unor ochelari, personajul şedea pe tăblia din cabină. Se sprijini de carcasa aparatului telefonic, un Woody Allen redus la treizeci de centimetri. Sînt mîndru de tine. Eşti un erou. Practic, un John Wayne. Aşa că nu te mai smiorcăi; mă stînjeneşti.

Durerea încetă. Chris se rezemă de sticlă, tremurînd şi trăgînd cu nesaţ aer în piept.

— Sînt aidoma morţii, impozitelor şi soacrelor. De mine nu poţi scăpa.

— De ce? Chris aştepta deja ca măscăriciul să întrebe cît e ora; recită sfîrşit obişnuita litanie de întrebări: De unde vii? Cine te-a trimis?

— Mă rog, asta ai ghicit-o mai devreme. Sînt o proiecţie din viitor. Pe o buclă ce se întinde din timpul meu înapoi pînă la al vostru. Undele tale cerebrale constituie ancora care mă reţine aici.

— O buclă? Chris se strădui să priceapă. Ce fel de buclă?

— Cam greu de explicat, cert e că bucla se restrînge încontinuu. La început am fost focalizat în extremitatea ei, în căutarea unui model interferometric de unde beta, alfa şi theta – uman, altfel spus: Tu.

— O alegere întîmplătoare?

— Da, iar dacă poate să-şi facă plăcere, pari a fi un tip deosebit.

— Mulţumesc; e de mirare însă că mai sînt capabil să gîndesc, după cele prin care m-ai făcut să trec.

— N-aveam încotro.

— Mda… Stau aici să conversez cu Woody Allen, nu-i aşa? Sînt nebun. Poate chiar am răpit nişte copii. Poate cu adevărat intenţionam să le fac rău… să-i omor chiar!

— Să-i omori? Cu blîndeţe, poate. N-aş fi putut alege un cîrnat drept Rege dacă tu nu alergai să astîmperi foamea monstruleţilor. N-am mai pomenit un Cercetaş ca tine. După cum sugeai berea, niciodată nu mi te-aş fi închipuit în rolul lui Jimmy Stuart din „Dl. Smith în vizită la Washington".

— Berea… Chris încă-i mai simţea gustul. De ce m-ai lăsat să beau atît de mult?

— La început te menţinea în formă, dar după o vreme efectul ei a fost să te anestezieze – te-a ajutat să spargi condiţionarea.

— Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru băutură, Nevastă-mea…

— Uită-te la tine, gata să-ţi mărturiseşti orice păcat. Dacă fiecare ar fi avut juma' din conştiinţa ta, niciodată nu s-ar fi întîmplat.

— Ce anume nu s-ar fi întîmplat?

Archie Bunker îl înlocui pe Woody Allen. Se bătu cu palmele pe burtă şi trase cu putere din trabuc,

— Evenimentul cel Mare, cap pătrat. Re Me-ul numărul Trei.

— Un război nuclear…?

— O-la-le! Chiar că-ţi pică repede fisa! Ca şi tuturor şobolanilor din vremea ta oricînd gata să arunce totul dracului numai să arate cine-i ticălosul ăl mai mare.

— Vrei să zici că…? Reilly nu avu putere să termine întrebarea. Va avea cu adevărat loc?

— Cel mai grozav picnic din istorie, cap pătrat, doar că nalbele şi clopoţeii s-au ales de pe urma lui cu o strălucire tare caraghioasă.

— O, cerule… lumea… civilizaţia.

— Cea mai mare parte. Bibliotecile distruse, informaţiile înregistrate şterse de cîmpurile magnetice ale exploziilor; am găsit totuşi cîteva vechi benzi video în Sri Lanka. Un aiurit care studia comedia. Da' ştii o chestie? Băgarăm la tărtăcuţă o grămadă despre voi cu ajutorul lor. Păcat că nu le-aţi folosit să-nfundaţi cu ele gurile alea ale şefilor voştri.

— Cum de poţi glumi? ţipă Chris, în acelaşi timp speriat şi mînios. Ce-ai în cap?

— Ah, crezi că ăsta nu e bun. Îl interpela Groucho Marx, să-l vezi pe celălalt!

— ?

— Da, da. Mutaţii genetice. Nici o legătură cu Gene Kelly, cu Gene Antry de asemenea nici una. Şi nimeni de la mine nu ştie ce e de făcut. E tare greu să iei două aspirine şi să te culci în pat, cînd nu ai braţe şi picioare.

— Isuse!… copiii…

— Măi, măi! Da' să ştii că te prinzi repede, Tex. Avem nevoie de cîţiva puşti pentru a crea un fond genetic nou. Cine ştie, poate o scoatem la capăt, să punem pe picioare o rasă umană sănătoasă, dacă meşterim puţin.

Felinarele cu vapori de sodiu din lungul bulevardului Collins începură să se stingă. Nuanţele gălbui ale răsăritului pătară norii plutind deasupra oceanului. Chris rămase cu privirea în gol, întrebîndu-se dacă putea crede ce auzise.

— De ce m-ai adus în starea aceea de inconştientă? întrebă.

— Deoarece nu dispun de mult timp, îi răspunse Groucho. Un fel de joc cu limită de gîndire. N-am bănuit c-ai să fii în stare să depăşeşti condiţionarea, însă ai făcut-o iar acum nu mai am vreme să lupt. Sînt nevoit să mă încred în tine… Şi sînt fericit că nu am ales un simplu vînzător de vechituri. Vezi tu, Chris, n-ai remarcat că devin din ce în ce mai clar?

Chris urmări figura încovoiată a lui Groucho, patrulînd în smoching pe măsuţa de aluminiu. Imaginea se limpezise, faţă de cum fusese spre exemplu ieri, în furgonetă. Comparînd-o cu apariţia din canoe, survenită cu o săptămînă înainte, părea aproape solidă.

— Da, observ,

— Aceasta întrucît ne apropiem de nodul disjunctiv.

— Nod disjunctiv?

— Exact; el cauzează bucla temporală. Dispunem de posibilitatea să proiectăm în timp în jurul lui, apropiindu-ne însă mereu de el. Trecutul nostru, viitorul tău în realitate e unul şi acelaşi lucru. Unde şi particule circulă nestingherite prin nod. Iar energia necesară e a naibii de multă – şi va fi deschis doar cîteva secunde.

— Ce se petrece în acel moment?

Groucho trase adînc din trabuc pînă vîrful i se înroşi, demonstrîndu-şi vizibilitatea crescîndă la micşorarea distanţei de nodul disjunctiv.

— Materia poate fi transportată în viitor.

— **Copiii!**

— Exact. Groucho lansă un nor de fum. Aşa îi vom scoate de aici.

Chris izbucni în rîs, hohotul nefiresc generînd ecouri în parcarea pustie. Un sîmbure de îndoială încă îl rodea însă.

— Dar de ce nu mi-ai zis toate acestea de la bun început?

W. C. Fields îl privi ca pe o insectă.

— În fiecare clipă se naşte cîte un fraier, Christopher, băiatul

meu, şi nu puteam fi sigur că tu reprezinţi excepţia. Îşi consultă ceasul de la vestă. Timp preţios să te conving de nobleţea intrinsecă a magistralului meu plan. Rezultat, considerabil mai puţin de irosit. Credinciosul meu ceasornic îmi arată ca a mai rămas aproximativ un ceas pînă la deschiderea sus menţionatului nod disjunctiv.

— Numai o oră?

— Cincizeci şi şase de minute, optsprezece secunde, după cît văd eu. Fields închise cu un pocnet sec capacul ceasului, îl legănă de lănţişor şi îl expedie cu abilitate în buzunar. Propun să-i dăm drumul.

Chris porni spre dubă, dar se opri brusc.

— De unde ştiu că mi-ai zis adevărul?

— N-ai de unde, neîncrezătorul meu tovarăş. N-ai de unde. Totuşi eşti prins fără de speranţă în cizelata pînză a păianjenului şi în clepsidră nu mai sînt de curs decît minute. Îţi poţi permite oare riscul?

Chris socoti rapid. Dacă comicul mintea, nu mai pierdea nimic însoţindu-l în continuare. Poliţia va încheia cu siguranţă jocul astăzi. Iar dacă era adevărat… dacă venise cu intenţia reală de a salva prichindeii… şi specia umană odată cu ei…

— Bine, se hotărî. E ora cînd copiii pleacă spre şcoli, aşa că… Drace, nu am cheile.

— Vor fi necesare doar pentru a deschide aceste formidabile porţi metalice, dragul meu Christopher. Cu greu ne-am putea aventura într-un vehicul pe care poliţia îl caută cu înfrigurare.

— Dar atunci cum…?

— Găsim nodul? Scumpul meu naiv mîncat de curiozitate, sînt iremediabil atras de către el pe măsură ce bucla se restrînge. Realmente nu-l pot evita. Indică cu bastonul spre nord. Chiar pe plajă.

— Bun. Chris fugi după chei, simţind influxul de adrenalină. Întors înapoi, constată că personajul se transformase într-un tînăr bine făcut, negricios, îmbrăcat cu un costum demodat de douăzeci

de ani.

— Lenny Brucee! îl recunoscu Chris. Ai fost întotdeauna printre favoriţii mei!

— Tocmai acum se găseşte să caşte gura! exclamă comicul. Pur şi simplu aveam nevoie de ceva mai puţin izbitor la ochi.

— Şi dacă nu reuşim să luăm ultima fetiţă? întrebă Chris descuind portierele.

— Una dintre fete va trebui să accepte încă un prieten, ceea ce ar conduce eventual către un prim război acolo în viitor. Comicul îi zîmbi, în vreme ce uşile se roteau în balamale. Haideţi afară, copii. E momentul să vă dezmorţiţi oleacă.

Copiii se deşteptară şi, unul cîte unul, săriră în linişte pe asfalt.

— Jackie, Thomas, Michael, Cherie, Jimmy, Susie şi… Paulie.

— Paulie… Chris îşi aminti afişul de pe pîntecul ursului Yogi, precum şi lupta încrîncenată de a-şi regăsi identitatea. Comicule, joci dur.

— Miza mă sileşte! Lenny Bruce arăta aproape ca real, exceptînd o linie fantomatică ce dansa sporadic în jurul lui. Să pornim.

În şir indian, atacară bulevardul Collins. Un adept al jogging-ului îi depăşi, privindu-i cu curiozitate. Discul orbitor al soarelui se reflecta în apă, într-un lingou portocaliu şi încreţit.

— Patruzeci şi cinci de minute, rosti comicul.

Îşi accelerară mersul. Era cald şi Chris se bucură că nu purta hanoracul. Apoi realiză că-l luase doar pentru a-şi camufla arma.

— Arma, exclamă, întorcîndu-se să se ducă după ea.

— Las-o baltă, îi ordonă Bruce. Nu e timp.

— Ai dreptate. Traficul se aglomera tot mai mult; Chris observă automobile şi autobuze şcolare transportînd copii. După care pe lîngă ei trecu o patrulă de poliţie, făcînd să-i sară inima din piept. Agentul le aruncă o privire scurtă, apoi conduse mai departe.

— Isuse? răsuflă Chris. Isuse şi Sfîntă Mărie!

— Nu caută un grup cu doi bărbaţi, îl linişti comicul.

— E totuşi un miracol că nu m-au arestat. Poliţiştii ăştia de oraş.

— Băieţii în albastru, cei mai grozavi din Miami. Răi, ca de altfel majoritatea celor din timpul tău, reluă Bruce. Probabil nu a existat realmente nici o cale de a evita catastrofa.

— Mda, încuviinţă Chris, tresărind la auzul unui claxon nervos, alături pe şosea. Cu toţii am simţit că mai devreme sau mai tîrziu se va întîmplă. Totuşi, nimeni n-a ştiut ce e de făcut.

— Idioţii.

Continuară să meargă. Chris dorea cu disperare să găsească şi ultima fetiţă. Poate condiţionarea nu dispăruse chiar complet.

— Cît mai avem?

— Douăzeci şi opt de minute. Comicul se întoarse spre copii. Cum e, vitejilor?

— Foarte bine, îi răspunse Jackie. Jackie Tiger aparţinea tribului de indieni Miccosuccee. Chris îi admirase părul închis la culoare, ochii limpezi şi întunecaţi, încă de cînd o văzuse pentru prima oară. El şi Janet nu avuseseră copii; era şi motivul principal pentru care căsătoria lor nu durase. Iar acum se trezise legat de clovn, cu şapte copii de protejat de nebunia unei lumi întoarsă cu susu-n jos.

Un cuplu între două vîrste se încrucişă cu ei, zîmbind copiilor. Amîndoi soţii purtau şorturi bermuda, în atmosfera deja considerabil de caldă.

— Spuneţi bună dimineaţa, copii, atenţionă comicul.

— Buna dimineaţa, cîntară ei la unison.

— Încă-i ţii sub degetul cel mic, remarcă Chris. Vor rămîne astfel de zombi şi în viitor!

— Vorbeşti serios? Ascultă, ăsta e acel moment cînd scopul scuză mijloacele, crede-mă. Dar acolo vor fi liberi. În fapt, am pregătit deja un locşor destul de drăguţ, numai pentru ei.

— O utopie?

— Nu. Însă mai bun decît mizeria aceasta la orice oră din zi şi noapte, întinse Lenny braţul roată. Continuaţi să mergeţi. Nu mai avem decît cincisprezece minute.

Se deplasau atît de repede cît le permiteau picioarele mai mici

ale copiilor. Chris începu să numere secundele. Şaizeci, o sută, două sute, trei sute.

— Zece minute, anunţă Bruce.

Aproape alergau. Comicul se înfăţişa exact ca o persoană normală, tridimensională, vie, reîncarnarea lui Lenny Bruce sosită să asiste la nefericitul sfîrşit al lumii.

— Uite! Chris zări un grup de copii aşteptînd într-o staţie de autobuz. Unul se ţinea mai la o parte, examinînd un muşuroi de furnici. O fetiţă cu trăsături indochineze.

— Perfecţi aprobă comicul. Vom avea un fond genetic nemaipomenit dacă o poţi agăţa.

— Pune-i pe copii să-i spună că merg la şcoală, îi zise Chris. Fă-i s-o întrebe dacă nu vrea să-i întovărăşească.

— Foarte bine, însă în caz că şmecheria nu funcţionează, va trebui să o înşfaci. De acord?

— De acord.

— Mititeilor, începu clovnul. O vedeţi pe fetiţa aceea de acolo? Eu unul cred că-i tare drăguţă, n-am dreptate? Ce-ar fi s-o invitaţi să meargă cu noi la şcoală? Şi nu uitaţi să-i povestiţi cît de minunat ne distrăm împreună.

Copiii chicotiră. Bărbaţii trecură de fetiţă, încetinind cu şovăială mersul să audă întrebările puse de Paulie şi susţinute de completările ademenitoare ale celorlalţi.

O altă maşină a poliţiei trecu în viteză.

— Doamne, înghiţi în sec Chris.

— Cum te cheamă? întrebă Susie.

— Premika.

— Eşti de pe-aicea? se băgă în vorbă Jimmy, rotindu-şi yo-yo-ul.

— Nu, sînt din Thailanda.

Răspunsul îi umplu de confuzie pe copii. Jakie reluă cu o voce trădînd nerăbdare:

— Vrei sau nu să vii cu noi la şcoală?

Premika se uită la cei doi bărbaţi.

— Cine sînt oamenii aceştia?

— Nimeni, replică Michael. Doar doi oameni.

Emfatică, Premika clătina din cap. Nu voia să-i însoţească.

Autobuzul intră în staţie, iar şcolarii se aliniară în faţa uşii deschise de şofer. Premika era separată de ei de către cei şapte copii ai comicului.

— Mişcă! îl împinse clovnul.

Îngrijorată, Premika căută din ochi maşina. Chris se repezi ridicînd-o în aer, se răsuci şi o luă la fugă cu ea zbătîndu-se şi ţipîndu-i în braţe. Restul grupului îl urmă îndeaproape.

— Patru minute! urlă comicul.

— Lasă-mă jos! strigă şi Premika. Lasă-mă jos!

Apoi începu să se bîlbîie, întrerupîndu-se din cînd în cînd să ţipe şi să plîngă. Tenişii ei izbeau şoldul bărbatului. Chris îi acoperi cu palma gura.

Şoferul autobuzului îşi lipi mîna de claxon. Copiii din staţie strigau alarmaţi.

— Drept înainte, spuse comicul. O poţi face, Chris!

Însă plămînii bărbatului ardeau deja, iar inima o simţea ca dublată în volum. Continuă totuşi să alerge, cu lacrimile fierbinţi ale Premikăi umezindu-i degetele, amestecîndu-se cu propriile lui picături de transpiraţie. Fetiţa îl muşcă de mînă, dar el nu-i dădu drumul nici atunci cînd sîngele începu să i se prelingă pe încheietură.

Sirenele şuierară undeva în spatele lor.

— Repede, copii! îndemnă Lenny. Nu mai e mult.

Premika scîncea acum, pe jumătate leşinată. Chris nu slăbi însă strînsoarea. Ar fi putut să se prefacă, în aşteptarea unui moment să-i scape.

— Pe aici. Comicul îi conduse pe o plajă publică.

Reilly recunoscu digul Haulover spărgînd valurile înspumate ale oceanului. Călcîiele îl dureau din cauza deplasării prin nisip, îngreuiat fiind cu Premika. Răsufla sacadat, braţele păreau că i se

vor desprinde din umeri. Dar nu avea să abandoneze, nu acum.

Sirenele se apropiară. Roţile scrîşniră. Portiere trîntite în grabă. Un om strigă printr-un megafon.

— Predă-te, Christopher Reilly! Nu ai unde să te duci!

Ca pentru a o dovedi, un paznic alergă dinspre celălalt capăt al digului. Chris se răsuci să constate că alţi şase poliţişti sprintau pe nisip, cu pistoalele pregătite.

„Nu", se rugă Chris. „Nu atît de aproape de liman".

Amatorii de plajă matinali îi urmăriră cu un început de înţelegere, prinzîndu-i privirile în vreme ce el căuta disperat o cale de scăpare.

— Lăsaţi copiii să plece, domnule Reilly! Totul va fi în ordine. Lăsaţi-i doar să plece!

Ca răspuns, mogîldeţele însufleţite se strînseră în jurul grupuleţului format de Chris, Premika şi de comic.

Poliţiştii ridicară armele, apucîndu-le cu ambele mîini, cu picioarele depărtate.

Chris nu reuşi să-şi stăpînească lacrimile. Lăsă jos fetiţa aiurită, iar ea rămase alături de ceilalţi copii, privindu-şi plină de curiozitate răpitorul.

— Domnule, se adresă un poliţist comicului, vă rog să veniţi încet către noi. Apoi dumneata, Reilly.

Lenny Bruce păşi ascultător înainte şi deveni Charlie Chaplin. Poliţiştii căscară gurile, urmărind încremeniţi cum Chaplin învîrtea bastonul.

În pantalonii săi largi fluturînd în vînt, Chaplin se întoarse spre copii, cu voioşia imprimată în întreg trupul, cu dinţii albi sclipindu-i pe sub mustăcioară.

— E oare prea tîrziu? şopti Chris, nevoind să-şi creadă spusele.

Chaplin îl privi. Îi făcu cu ochiul; şi dispăru.

Plaja era tăcută, exceptînd suflul brizei.

Înspre vest răsări un al doilea soare.

Chris îşi aminti comunicatul radio referitor la Conferinţa

întreruptă de la Olso. Războiul izbucnise în cele din urmă.

Flăcări devastatoare se năpustiră către plajă. Hoteluri, chioşcuri, turnuleţe se prăbuşiră asemeni unor castele de nisip. Răsucindu-se năprasnic, la marginea undei de şoc scînteia un punct strălucitor.

Copiii se înghesuiră în jurul răpitorului. Chris întinse braţele să-i cuprindă strîns pe toţi.

Un poliţist scăpă pistolul cînd punctul luminos îl ajunse, după care toţi ceilalţi agenţi şi viligiaturişti fură striviţi în nisipul agitat.

Cu o clipă înainte ca unda de şoc să-i atingă, Chris Reilly şi copiii comicului fură adăpostiţi în nodul disjunctiv, un turbion de lumină pură.

Şi apoi dispărură.

Traducere de DOBRIN ŞERBAN ADRIAN